

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2021 r. (data stempla operatora pocztowego) powód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. wniósł pozew, wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego K. L. kwoty 6452,60 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 15 października 2020 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pierwotnie powód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. wniósł przedmiotowy pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 15 października 2020 r. Postępowanie w sprawie VI Nc – e (...) zostało umorzone postanowieniem z dnia 13 listopada 2020 r. Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie.

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2021 r. Sąd ustanowił dla pozwanego K. L. pełnomocnika z urzędu.

Pozwany K. L. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pełnomocnik pozwanego z urzędu wniósł o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2017 r. K. L. zawarł ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G. umowę pożyczki kwoty 10000,00 zł. Termin całkowitej spłaty pożyczki strony ustaliły na dzień 27 października 2022 r. Całkowita kwota kredytu wynosiła 7516,57 zł. Natomiast całkowity koszt pożyczki wynosił 5504,35 zł. Pożyczka miała zostać spłacona przez pozwanego w 58 ratach, przy czym pierwsze 57 rat w kwocie po 218,50 zł, natomiast ostatnia rata w kwocie 218,42 zł. Pożyczka w kwocie 10000,00 zł została przekazana na rachunek K. L. w dniu 21 grudnia 2017 r. Strony uzgodniły, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Pożyczkodawcy przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki z 30 – dniowym terminem wypowiedzenia jeżeli pożyczkobiorca nie zapłacił w uzgodnionych terminach pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu listem poleconym do zapłaty opóźnionych rat w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy ulega rozwiązaniu, co oznacza postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności i konieczność spłaty całości zadłużenia we wskazanym terminie (umowa pożyczki numer (...) k. 16 - 19, regulamin udzielania pożyczek k. 14 - 15, harmonogram spłat rat pożyczki k. 12 - 13, dowód przelewu k. 63).

K. L. miał kilka zaciągniętych pożyczek w Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G.. Kwota pożyczki wpisywana była na umowie w momencie zawarcia umowy pożyczki, nigdy w terminie późniejszym. Propozycja wysokości kwoty pożyczki pochodziła od pracowników biura i musiała zostać zaakceptowana przez centralę (zeznania świadka J. B. k. 87 - 88).

K. L. nie dokonywał terminowych pełnych spłat rat pożyczki. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. kierował do niego wezwania do zapłaty. Ostatecznie pismem z dnia 11 sierpnia 2020 r. wypowiedział K. L. umowę pożyczki numer (...) z dnia 21 grudnia 2017 r. Wypowiedzenie umowy K. L. otrzymał w dniu 17 sierpnia 2020 r. (zestawienie operacji na rachunku pozwanego k. 5, wezwania do zapłaty k. 7 – 9, wypowiedzenie umowy wraz z po k. 10 - 11).

Na kwotę 6452,60 zł składają się: kwota 6146,85 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 58,08 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od niezapłaconych w terminie rat do dnia wytoczenia powództwa oraz kwota 247,67 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za okres od dnia wymagalności do dnia wytoczenia powództwa (bezsporne).

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku pozwanego K. L., wskazuje w sposób jednoznaczny na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem we wskazanej w umowie pożyczki z dnia 21 grudnia 2017 r. wysokości. W tym miejscu Sąd wskazuje, iż nie dał wiary zeznaniom pozwanego, gdyż są one sprzeczne z materiałem dowodowym w postaci dokumentów zgromadzonym w niniejszej sprawie. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania dołączonej do akt sprawy przez powoda umowy pożyczki, harmonogramu spłat rat pożyczki, czy innych dokumentów. W tym miejscu Sąd podkreśla, że również pozwany nie kwestionował prawdziwości tych dokumentów. Pozwany K. L. zarzucał, że został oszukany przez powoda już w momencie sporządzania umowy pożyczki, ale nie złożył doniesienia w tej sprawie do prokuratury; nie podjął również żadnych innych kroków w celu wyjaśnienia sprawy pożyczki po otrzymaniu na rachunek przelewu na kwotę 10000,00 zł tj. kwoty przedmiotowej pożyczki, Tym samym Sąd pragnie wskazać, że stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów oraz zeznań świadka J. B., które są spójne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. zasługuje na uwzględnienie w całości.

Umowa pożyczki podlega ogólnym przepisom prawa cywilnego (art. 720 – 724 kc). Mają one zastosowanie zarówno w relacjach między osobami fizycznymi oraz w relacjach przedsiębiorca – konsument. W tym ostatnim przypadku zastosowanie mają ponadto przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z art. 720 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pożyczkodawca wypełnił w całości swoje zobowiązania wynikające z umowy pożyczki z dnia 21 grudnia 2017 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa w G. wypłaciła pozwanemu kwotę pożyczki w pełnej wysokości. Niewątpliwie w świetle treści umowy roszczenie powoda należy uznać za zasadne, zarówno co do należności głównej, jak i żądania zapłaty odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Sąd nie stwierdził w umowie zapisów, które miały na celu obejście normy art. 385¹ kc. Przepisy prawa nie zabraniają naliczania kosztów udzielenia pożyczki, co jest powszechne w instytucjach zajmujących się udzielaniem pożyczek i taka praktyka nie stanowi próby obejścia przepisów prawa. Umowa pożyczki ma charakter odpłatny. Ustanowienie prowizji jest więc – co do zasady - zgodne z przepisami prawa. Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek i udostępnił pozwanemu środki finansowe na określony okres czasu. Pożyczkodawcy przysługuje zatem prowizja, która ma stanowić dla pożyczkodawcy wynagrodzenie za koszty związane z umową. Koszty te zostały wskazane w umowie wprost, a nie jako np. sumę bądź iloczyn niedookreślonych składników. Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ kc: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” (art. 385¹ § 3 zd. 1 kc). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Kontrolą podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie (w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane) oraz postanowienia wzorców umownych.

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne (art. 6 kc). Wskazać należy, że pozwany podnosił, iż w

momencie zawierania umowy pożyczki został wprowadzony w błąd i na umowie wpisana została wyższa kwota niż ustalona przez K. L. z przedstawicielem powoda. Zgodnie z przytoczonym przepisem kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia tych twierdzeń spoczywa na pozwanym. W tym miejscu Sąd pragnie jeszcze raz podkreślić, że cały zgromadzony w niniejszej sprawie materiał, wbrew stanowisku pozwanego, dowodzi, że umowa pożyczki została udzielona pozwanemu we wskazanej przez powoda wysokości. Wobec czego Sąd uznał, że zasadne jest zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty wskazanej w pozwie, na którą złożyły się: kwota 6146,85 zł tytułem należności głównej, kwota 247,67 zł tytułem odsetek umownych i kwota 58,08 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie.

Na marginesie Sąd pragnie wskazać, że pozwany w swoich zeznaniach sam przyznał, że zaciągał liczne pożyczki, gdyż instytucje finansowe mu ich udzielały. K. L. wskazuje, że otrzymywane przez niego świadczenia są niewystarczające na pokrycie ciężących na nim zobowiązań.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, zasądzając żadaną przez powoda kwotę 6452,60 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 15 października 2020 r. do dnia zapłaty. Sąd miał na uwadze, że w umowie strony zastrzegły wysokość odsetek jako odsetki maksymalne za opóźnienie od całości zadłużenia od dnia wytoczenia powództwa (art. 482 § 1 in fine kc).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany K. L. przegrał proces w całości, zatem zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 2217,00 zł. Na kwotę powyższą składają się 400,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (100,00 zł opłacono w (...), 300,00 zł w postępowaniu zwykłym), 1800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd ustalił na podstawie § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radów prawnych.

Pozwany w niniejszym procesie reprezentowany był przez wyznaczonego pełnomocnika z urzędu. Za udział w sprawie pełnomocnikowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 1200,00 zł. Wysokość przyznanego wynagrodzenia Sąd ustalił na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Tym samym w pkt III Sąd przyznał adwokat E. K. za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu pozwanego K. L. wynagrodzenie w wysokości 1200,00 zł wraz z kwotą stanowiącą równowartość podatku VAT w wysokości 23 %, wyliczonego od w/w sumy. W pkt IV Sąd nakazał przyznane wynagrodzenie wypłacić adwokat E. K. z sum budżetowych, przejmując koszty pełnomocnika z urzędu na rachunek Skarbu Państwa.